

ת"פ (נתניה) 22020-03-24 - מדינת ישראל נ' גבי חנני

ת"פ (נתניה) 22020-03-24 - מדינת ישראל נ' גבי חנני ואח'שלום נתניה

ת"פ (נתניה) 22020-03-24

מדינת ישראל

יחידת תביעות שלוחת נתניה

ועו"ד ויקי שמואל

נגד

1. גבי חנני

ע"י ב"כ עו"ד רויטל סבג

2. עומרי מיוסט

ע"י ב"כ עו"ד ג'קי סגרון

בית משפט השלום בנתניה

[06.06.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

גזר דין

1. הנאשמים הודו בהתאם להסדר טיעון דיוני בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו בביצוע עבירות כדלקמן:

הנאשם 1 - החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ותקיפה סתם על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) + 379 לחוק העונשין. הנאשם 2 הורשע בתקיפה סתם על ידי שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 382(א) + 379 לחוק העונשין.

2. הסדר הטיעון הדיוני לא כלל הסכמה לעניין העונש וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.

כתב האישום המתוקן

3. ביום 3.3.2024 בשעה 11:18 או סמוך לכך הגיע הנאשם 1 בסמוך לבית העסק "לחם חביתה" בנתניה (להלן: בית העסק) בבעלות משפחת עזרא.

4. באותן הנסיבות, החל בין הנאשם 1 למנשה עזרא (להלן: מנשה) ויכוח בגין חנייה, במהלכו ניגש הנאשם 1 לרכבו והוציא חפץ חד שטיבו אינו ידוע למאשימה (להלן: החפץ). אז הגיע למקום ויקי עזרא (להלן: האב) וביקש מהנאשם 1 לעזוב את המקום. הנאשם 1 השיב בתגובה: "את הבן שלך צריך לחנך" וכן "תלך למה תהיה תקרית", ועזב את המקום.

5. בהמשך אותו היום ובשעה 16:50 הגיעו הנאשמים למקום כאשר נאשם 1 אוחז באלה באורך של 60 ס"מ (להלן: האלה) והנאשם 2 חבש קסדה על ראשו ובחזקתו סכין שאורך להבה 10 ס"מ (להלן: הסכין).
6. אז ניגשו הנאשמים לבית העסק וראו את מנשה ואחיו דוד (להלן: האח) ואמרו לו "אה באת לסגור י'בן זונה באת לסגור".
7. בהמשך תקפו הנאשמים את מנשה ואחיו במכות ודחיפות לגופם. כאשר הגיע האב ושאל את הנאשמים "למה למה" בתגובה היכה הנאשם 1 את האח בבעיטה וכן היכה אותו באמצעות האלה בידו הימנית.
8. עם הגעתם של שוטרים למקום, נאשם 2 דחף את השוטר בעוד שהנאשם 1 ניסה להכות שוטר נוסף באגרופים ודחף אותו עד שהשוטרים השתלטו עליו. טיעונים לעונש
9. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים ובהם זכותו של אדם לשלמות גופו ובטחונו, ויכולתם של השוטרים לבצע עבודתם נאמנה. בסקירת הנסיבות ביקשה המאשימה לייחס חומרה יתרה לכך שמדובר בעוד סכסוך על חנייה שהוביל לאלימות, תוך שימוש בכלי תקיפה שהוכנו מראש, והנאשמים לא היססו לנהוג בכוחניות גם כלפי השוטרים שהוזעקו למקום. כן הדגישה המאשימה כי תוצאות האירוע עשויות היו להיות חמורות. מכאן, ולאור חלקם השונה של הנאשמים באירוע עתרה המאשימה לקביעת מתחמי ענישה כדלקמן: לנאשם 1 - בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל וביחס לנאשם 2 בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד רכיבי ענישה נוספים.
10. אומר כבר עתה כי המאשימה התקשתה להציג פסיקה התואמת את עתירתה העונשית, הציגה מקרים חמורים בהרבה ולא מצאה לנכון להבחן ביניהם לבין ענייננו, שכן לשיטתה, על בית המשפט לערוך ההבחנות כרצונו, ועליו להחליט "מה שהוא רוצה ומה שהוא רואה לנכון" (עמ' 10 שורות 17-18; 23-24).
11. באשר למיקום העונש בגדרי המתחם זקפה המאשימה לזכות הנאשמים את הודאתם והחיסכון בזמן שיפוטי, ולחובתם את הרשעותיהם הקודמות והעדרו של אופק שיקומי (טעת/1 - טעת/2). מטעמים אלו, עתרה המאשימה למקם את העונש בשליש התחתון של המתחם, כך שיוטל על הנאשם 1 עונש מאסר בן 16 חודשים, ובאשר לנאשם 2 מאסר בן 14 חודשים, וזאת בצירוף ענישה נלווית.
12. ב"כ הנאשמים טענו כל מה שאפשר היה לטעון לטובת הנאשמים, על מנת לקצר יובאו טיעוניהם במאוחד, תוך התייחסות פרטנית בהתאם לצורך.

13. ב"כ הנאשמים טענו כי המתחמים להם עותרת המאשימה מחמירים יתר על המידה, אינם תואמים את נסיבות ביצוע העבירות ואף לא את מדיניות הענישה הנוהגת. בהקשר אחרון זה נטען כי המאשימה מבקשת לזרות חול בעיני בית המשפט תוך הפנייה לפסקי דין שאינם רלבנטיים, ואין אפילו לא מקרה אחד התומך בעתירתה המחמירה של המאשימה.
14. כן נטען כי המאשימה מבקשת להחמיר עם הנאשמים משיקולים שאינם ממין העניין, לרבות ההד הציבורי שעורר המקרה בשל זהותם של נפגעי העבירה, במקום להתמקד בטיבם של המעשים ותוצאותיהם, ובכלל זה העובדה כי לא נגרמו חבלות למי מקורבנות העבירה.
15. משכך, ובהתבסס על פסקי דין רבים המשקפים לטעם ההגנה את מדיניות הענישה הנהוגה, אליבא ההגנה, יש לקבוע את מתחם הענישה בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר ורכיבים נוספים.
16. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, ב"כ הנאשמים אינם מתעלמים מעברם הפלילי של הנאשמים אך לטעמם קיימות מגוון נסיבות המצדיקות התחשבות. בין אלו מנו את גילם של הנאשמים ונסיבותיהם האישיות, ובפרט את מצבו הבריאותי של נאשם 1 הסובל מסכרת (טענ/1), התקופה בה שוהים הנאשמים במעצר בתנאים קשים, וההודאה והחיסכון בשמיעת עדויות ובזמן שיפוטי. בהקשר זה, הדגישה ההגנה את שלא הדגישה המאשימה, דהיינו, עמדת נפגעי העבירה שהובאה מפי בא כוחם, הרצון לפצות את נפגעי העבירה בפיצוי כספי נכבד וה"סולחה" שנערכה בין המשפחות עובר לטיעונים לעונש.
17. הוסיף וטען ב"כ הנאשם 2 כי יש העונש הראוי בתיק זה הוא מאסר לריצוי בעבודות שירות ומכיוון שהנאשם ישא עונשו במאסר, יש להקל עמו ובפרקטיקה נהוג לחשב כל יום מעצר כשווה ערך לשלושה ימים של עבודות שירות. בעניין זה הפנה לעפ"ת 25366-03-16 בן חיים נ' מדינת ישראל (22.6.2017) (להלן: עניין בן חיים).
18. לנוכח כל אלו ביקשו עתרו ב"כ הנאשמים להשית עונש מידתי בדמות מאסר החופף את תקופת המעצר. באשר לנאשם 2 - ביקש ב"כ כי העונש שייגזר כאן ירוצה בחופף לתקופת מאסרו שהוטלה אך ורק בגין הפקעת עבודות שירות עקב מעצרו הנוכחי.
19. הנאשם 1 בדברו האחרון אמר את הדברים הבאים: "חשוב לי להגיד שאני מביע חרטה על מה שקרה. אני כמעט בן 30 כל החיים עבדתי, אני מצטער על מה שנגרם למשפחה שלי ומשפחת עזרא. אבקש להקל, אני בזוגיות והשכרנו בית חדש, היא בלימודים, לומדת קוסמטיקה רפואית. השכרנו דירה ועוד לא הספקתי לדרוך בה ואנחנו רוצים להתחתן, אבקש להשאיר את הסיפור אחריי, זה קרה בלהט הרגע. ביקשתי מהמשפחה שלהם סליחה. השארנו את זה אחרינו, אבקש מביהמ"ש לשקול את זה. אני מקבל כדורים לסכרת, הייתי מראה לבית משפט. אני יחד עם הנאשם האחר באותו תא. זו מחלה כרונית".

20. הנאשם 2 בדברו האחרון אמר את הדברים הבאים: "אני מבקש סליחה, ביקשתי גם מהמתלוננים. אני מבקש מבית המשפט, לא דרכתי יום אחד בבית סוהר, נולד לי ילד, לא קרה שלא ראיתי אותו. אני כבר לא רואה אותו 3 חודשים. עוד מעט הוא עולה לכיתה א'. אבקש להתחשב".
דין והכרעה
קביעת מתחם העונש ההולם
21. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
22. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיהם של הנאשמים הם זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חייו ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון.
23. עסקינן באירוע אלים ולו שני חלקים. פער הזמנים בין חלקי האירוע הוא מספר שעות. החלק הראשון עוסק במעשיו של הנאשם 1, סמוך לבית העסק של נפגעי העבירה. הלה 1 נקלע לוויכוח סתמי על מקום חנייה. הייתה לו שליטה מלאה על מעשיו ובמקום לפתור את הקונפליקט בדרכי שלום ונועם, מצא להתנהג בצורה בריונית, עת איים בעודו אווז בחפץ חד. לשון האיומים אינה מפורשת "את הבן שלך צריך לחנק", אולם, המעשים שהתרחשו כעבור מספר שעות מלמדים על הכוונה.
24. הנאשם 1 מימש את האיומים שהשמיע שעות ספורות קודם. הוא הגיע לבית העסק בשנית בליווי הנאשם 2 ושניהם מצוידים בכלי תקיפה, סכין ואלה. בלשון העם, השניים הגיעו "לסגור חשבון". האווירה התלהטה, והנאשמים תקפו את המתלוננים בצוותא במכות ודחיפות, ובעיטות. נאשם 1 אף עשה שימוש באלה והיכה באמצעותה את האח. מעובדות כתב האישום לא עולה כי הנאשם 2 השתמש בסכין וגם לא צוין כי היא הוחזקה במקום גלוי לעין וזמינה לשליפה מיידית, יש בנתונים אלו למתן את הנסיבות, במידה מה.
25. לנאשמים הייתה מודעות מלאה למעשים, והיה ביכולתם להימנע ממעשים אלימים אלו ולמצער לחדול מהם. אך הם בחרו בדרך אלימה ובריונית לפתור את הסכסוך ולא התעשתו גם כאשר הגיעו השוטרים, והחמירו לעשות שעה שנהגו גם כלפיהם בכוחניות. לצד זאת, אי אפשר להתעלם מכך הוראת החיקוק שעניינה הפרעה לשוטרים, נמחקה מכתב האישום.
26. למרבה המזל, כתוצאה מהתנהגות פסולה זו, לא נגרמו חבלות לגוף או לרכוש. אולם, פוטנציאל הנזק הוא רב, בפרט שמביאים בחשבון את האמצעים שהיו בחזקתם של הנאשמים. התנהגות בריונית מעין זו, מובילה פעמים רבות לפגיעות בגוף ובנפש ויש בה לסכן את שלום הציבור וביטחונו.

27. הרי אם כן, יש שוני בין הנאשמים, מבחינת חלקם באירוע ובהתאמה בעבירות בגינן נותנים את הדין. הנאשם 1 הוא הרוח החיה באירוע, ולא רק משום שנכח בשני החלקים באירוע.
28. למרבה הצער, המקרה שלפניי אינו חריג ויוצאי דופן. סכסוכים על עניינים שוליים, כגון דא, לעיתים קרובות מתדרדרים במהירות בלתי נסבלת לאלימות.
29. על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות המבוצעות במרחב הציבורי, בפרט כאשר מדובר במי שמבקשים לפתור סכסוכים בכוח הזרוע ובמיוחד באמצעות נשק קר, כמו גם על הצורך להחמיר בענישה כדי לעקר ולשרש תופעה פסולה זו מקרבנו, עמד בית המשפט העליון פעמים רבות. ראו מיני רבים רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020):
- "תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה".... "אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור".
- וכן, רע"פ 8421/19 דהן נ' מדינת ישראל (24.12.2019); רע"פ 3681/19 שבתאי נ' מדינת ישראל (13.06.2019); וע"פ 5980/15 מדינת ישראל נ' זדה, פסקה 7 (23.3.2016) שם נקבע:
- "המדובר למרבה הצער בתופעה חברתית רווחת, מכוערת ומסוכנת, המחייבת תגובה עונשית מחמירה ומסר ברור מצד בתי המשפט וכלל רשויות אכיפת החוק, תוך מתן משקל משמעותי בענישה לשיקולי הרתעת היחיד והרבים, גם אל מול שיקולים אישיים".
30. בנוסף ראו ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.2010):
- "האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה".

31. באשר למדיניות הענישה הנהוגה המהווה כידוע, שיקול בעת קביעת מתחם הענישה. העיון בפסיקה הנוהגת מגלה כי קשת הענישה במקרים בהם מדובר בעבירות אלימות היא רחבה למדי. הדגש מושם על מספר פרמטרים כגון: תכנון מוקדם או העדרו, אופייה של התקיפה והאם בוצעה בצוותא, משך התקיפה, סוג כלי התקיפה בו נעשה שימוש, פוטנציאל הנזק הצפוי וכיוצב'. העיון בפסיקה מלמד כי ברוב המקרים נוקטים בתי המשפט בענישה מוחשית הכוללת תקופות מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומשיקולי שיקום אפשר למצוא גם עונשים צופי פני עתיד.

32. להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים לענייננו, אבהיר כי חלק מהמקרים עולים בחומרתם על המקרה שלפניי, למשל נגרמו פציעות וחבלות לנפגעי העבירה, והדבר כמובן נלקח בחשבון. כמו כן, מטבע הדברים, בסופו של דבר העונש שנגזר תלוי במגוון שיקולים ובהם נסיבותיו האישיות והבריאותיות של הנאשם, עברו הפלילי, הליכי שיקום, חלוף הזמן וכיוצב'.

33. רע"פ 3842/21 גודייב נ' מדינת ישראל (3.6.2021) - המבקש הורשע בהתאם להודאתו בפציעה בנסיבות מחמירות כשהעברייין נושא נשק קר, בכך שהשליך בקבוק זכוכית לעבר המתלוננת - בת זוגו, פגע בראשה וגרם לה לפצע מדמם בקרקפת שהצריך פינוי לקבלת טיפול רפואי בבית חולים. כן צירף כתב אישום נוסף בו הורשע בהיזק לרכוש במזיד. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בגין התיק העיקרי בין 7 ועד 20 חודשי מאסר, ועל רקע נסיבותיו של המבקש, עברו הפלילי המכביד ותסקיר שלילי, נגזר עונשו ל-13 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

34. רע"פ 489/21 ביטאו נ' מדינת ישראל (26.1.2021) - הנאשם הודה והורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. כעולה מכתב האישום, הנאשם שהה בקיוסק בעיר נתניה, המתלונן ניגש אליו, דחפו והפילו ארצה. בתגובה הנאשם אחז בחפץ חד, התקדם לעבר המתלונן אשר נסוג לאחור ודקר אותו בבטנו פעמיים. כתוצאה מהדקירות נגרמו למתלונן שני פצעי דקירה והוא נזקק לטיפול רפואי. בית המשפט השלום קבע מתחם עונש הולם בין 8 ועד 20 חודשי מאסר וענישה נלווית. מטעמי שיקום נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות ורכיבי ענישה נוספים. ערעור על קולת העונש התקבל, בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם והעמידו על 10 חודשים, יתר רכיבי הענישה נותרו על כנם. בקשת רשות ערעור נדחה.

35. רע"פ 8421/19 דהן נ' מדינת ישראל (24.12.2019) - המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של פציעה כשהעברייין נושא נשק קר ובעבירה של איזמים. על פי כתב האישום המתוקן, המבקש דקר באמצעות חפץ חד את המתלונן בעודו קטין, בגופו ובפניו, הטיח לבנה בראשו, והשמיע איזמים כלפיו וכלפי חבריו. זאת על רקע מסרונים ישנים ששלח חברו של המתלונן לבת זוגו של המבקש באותה העת. כתוצאה מכך, נזקק המתלונן לטיפול רפואי ותפרים מרובים. בית המשפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ועד 36 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם עונש מאסר בן 27 חודשים לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה כך גם בקשת רשות לערער. (המקרה חמור בכמה מונים מענייננו).

36. רע"פ 1529/20 אל סייד נ' מדינת ישראל (15.2.2020): המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות איזמים, פציעה כשהעברייין מזוין והחזקת סכין. המבקש הגיע לחנותו של המתלונן משסבר כי האחרון נקט באלימות כנגד אחיו. המבקש איים על המתלונן כי ידקור אותו וזה מצדו סטר למבקש ודחף אותו. בתגובה, שלף המבקש סכין מכיסו ודקר את המתלונן באזור המפשעה ובידו, באופן שהביא לפציעתו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה ל-10-24 חודשי מאסר, וגזר את העונש ל-11 חודשי מאסר. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

37. רע"פ 4574/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל (23.8.2017): המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בביצוע עבירות איומים ופציעה כשהעברייין מזוין, בכך שעל רקע מחלוקת עם המתלונן דקר אותו המבקש בסכין בשוק רגלו השמאלית, באמת ידו השמאלית, בסמוך לכתפו ובבטנו. כתוצאה מכך איבד המתלונן את הכרתו ופונה לבית חולים, ונגרמו לו פצע באורך 4 ס"מ באמתו השמאלית, פצע באורך 2 ס"מ בירכו ופצע בבטנו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 10 ועד 36 חודשי מאסר. לאור עבר פלילי מכביד והתרשמות שלילית של שירות המבחן, נידון הנאשם ל-15 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור.

38. רע"פ 9094/16 נעימי נ' מדינת ישראל (12.4.2018) - נדחתה בקשת רשות ערעור. על המבקש הושתו 9 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, 6 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בסך ₪ 5,000, הנאשם הודה והורשע בפציעה בצוותא כאשר העברייין נושא נשק חם או קר ותקיפה סתם על ידי שניים או יותר. הנאשם הגיע עם אחרים ברכבו לעסק בבעלות המתלונן, בהמשך תקף את המתלונן בכך שדחף אותו, נטל בקבוק זכוכית שהיה במקום והיכה בו בפניו, ואז הצטרף אחר והשניים היכו במתלונן יחד. כתוצאה ממעשיו אלו נגרם למתלונן פצע פתוח באזור האף, וחבלות קלות. בית משפט קבע מתחם ענישה בין 6 ועד 24 חודשי מאסר.

39. רע"פ 3555/16 סברי נ' מדינת ישראל (4.5.2016) - המבקשים הורשעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והמבקש 1 הורשע גם בעבירה של חבלה כשהעברייין מזוין. המבקשים תקפו את המתלונן לאחר שחשדו כי גנב מהמרכול בקבוק וויסקי. המבקש 1 קפץ על המתלונן, סטר לו, הורידו על הרצפה, בעוד שהמבקש 2 בעט בגופו והמבקש 1 היכה בו בחוזקה באמצעות מקל עץ. למתלונן נגרמו חבלות בגופו והוא נזקק לטיפול רפואי. בית משפט שלום קבע מתחמי ענישה לנאשם 1 - 4-12 חודשי מאסר ולנאשם 2 ממאסר מותנה ועד ל-10 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים. בית המשפט השלום גזר על נאשם 1 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועל הנאשם 2 עונש של 2 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה כך גם בקשת רשות לערער.

40. ת"פ (ק"ג) 7483-07-18 מדינת ישראל נ' פלוני (22.9.2019) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של איומים ובעבירה של פציעה כשהעברייין מזוין. על רקע סכסוך קודם, הצטייד הנאשם במוט קשיח, המתין בסמוך לביתו של המתלונן ומשהגיע המתלונן פצע אותו הנאשם בכך שהתנפל עליו מאחור, חנק אותו, הלם בו עם המוט בכל חלקי גופו במשך דקות ארוכות ובד בבד איים על המתלונן באומרו "אני אחסל אותך היום, אני ארצח אותך...". לאחר שהמתלונן נשכב על הרצפה, לא פסק הנאשם מלהכותו עד שדם ניגר מראשו, ורק כאשר הבחין באחרים נמלט מהמקום. למתלונן נגרמו חתך בראש שנסגר באמצעות סיכות, המטומות מרובות, נפיחות ושריטות, והוא נזקק לטיפול רפואי. בית המשפט קבע מתחם ענישה בין 8 ועד 20 חודשי מאסר וענישה נלווית, ומצא לסטות מטעמי שיקום מהמתחם והשית על הנאשם מאסר מותנה, צו של"צ וצו מבחן, פיצוי והתחייבות.

- כן אפנה לעפ"ג 16867-01-23 משה מסיקה ואחרים נ' מדינת ישראל (19.2.2024) - הוצג על ידי ההגנה; ת.פ. 73388-10-21 מדינת ישראל נ' עבד אל ראוף (11.2.2024) - הוצג על ידי ההגנה; ת.פ. 44390-03-23 מדינת ישראל נ' אלקובי (20.6.2023); ת"פ 16223-08-21 מדינת ישראל נ' לוי ואח' (31.10.2022); ת.פ. 15042-01-20 מדינת ישראל נ' טקלה (27.10.2021).
41. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה אומר כי עיינתי בפסקי הדין שהציגה המאשימה ולא מצאתי כי הנידון דומה לראייה. לא ארחיב בעניין שכן גם אליבא המאשימה, קיימת שונות בנסיבות, ותוצאות המעשים וכוללות פגיעות בגוף (רע"פ 203/22 יוסף כהן נ' מדינת ישראל (18.1.2022); עפ"ג 68243-03-23 יאסין אגבריה נ' מדינת ישראל (13.7.2023); ת.פ. 35835-09-18 מדינת ישראל נ' מקדאד זעלאן (5.3.2019).
42. למעשה, אין אפילו לא פסק דין אחד שתומך בעתירת המאשימה להעמיד את הגבול התחתון של המתחמים על 12-10 חודשים, בהתאמה. ההפך הוא הנכון, יש בפסיקה הוצגה להוביל למסקנה כי גבולות המתחם צריכים להיות מתונים בהרבה.
43. כפי שהזדמן לבית המשפט להעיר מספר פעמים, מן הראוי שהמאשימה תציג פסיקה התואמת את עתירותיה. המנהג שהשתרש לפיו מוצגים מקרים חמורים מתוך הנחה כי בית המשפט יעשה את ההבחנה הנדרשת, כפי שהתבקש כאן, אינו ראוי. למרבה הצער, הערות בית המשפט בעניין זה נופלות על אוזניים ערלות.
44. דברים אלו נכונים במיוחד, כפי שנראה להלן, שאין כל טעם ענייני לעתירה המחמירה, ויש עוד נסיבות רבות אותן יש לזקוף לזכות הנאשמים. יש שיטענו כי העתירה המוגזמת של המאשימה נעוצה אך ורק בעובדה כי הנאשמים נתונים במעצר עד תום ההליכים, ולמותר לציין כי אסור ששיקול זה כשלעצמו יובא בחשבון בעת קביעת גבולות המתחם.
45. אשר על כן, בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו, בעוצמת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע העבירה, ובמדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע את מתחמי העונש ההולם כדלקמן: נאשם 1 - מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשים. נאשם 2 - מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר. קביעת עונשם של הנאשמים
46. הצדדים לא טענו ואף לא מצאתי אני נסיבות לחומרה או לקולה המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, יש לקבוע עונשם של הנאשמים בתוך המתחם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין) כדלקמן:
47. הנאשם 1 יליד 1994, יתום מאב, סובל ממחלת הסכרת (טענ/1), לדבריו נמצא בזוגיות ועתיד להתחתן ולהקים בית בישראל.
48. הנאשם 2 יליד 1997, נשוי ואב לילד.

49. הנאשמים הודו בבית המשפט בכתב האישום המתוקן, מבלי שגובשה הסכמה עונשית ובכך העמידו עצמם לשבט או לחסד של בית המשפט. הודאתם חסכה את עדויותיהם של המתלוננים, שלבטח היו צפויות להיות מורכבות בפרט לאור חוסר הנכונות לשתף פעולה עם המשטרה, המגורים בשכונה קטנה ומוכרת, וניכר כי לסכסוך ישנה השפעה גם על משפחותיהם, ובפרט לנוכח בקשתם החד משמעית להימנע ממתן עדות בבית המשפט.

50. הודאת הנאשמים מקבלת משקל גם נוכח החיסכון בזמן שיפוטי ומשאבים ציבוריים הנדרשים לניהול המשפט. אך מעבר לכל אלו יש בהודאתם כדי ללמד על הפנמת הפסול במעשיהם. אף העובדה כי הנאשם 1 ביקש לקבל עליו את הדין מבלי למצות את ההליכים בתיק המעצר ועל אף המלצת שירות המבחן מלמדת על חרטה כנה ואמיתית. כך גם נכונותם של הנאשמים לתקן את תוצאות מעשיהם על דרך פיצוי המתלוננים בסכום נכבד ועובר לשימוע גזר הדין, יש בה ללמד על נטילת אחריות מלאה ובלתי מסויגת.

51. לחובת הנאשם 1 - שתי הרשעות קודמות בין השנים 2018-2020, בגין גידול סמים, החזקת כלים, היזק לרכוש במזיד, החזקת כלי פריצה, ניסיון התפרצות לבית מגורים, בעטיין נידון הנאשם לעונשי מאסר לתקופות קצרות ולריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים, קנסות ופיצויים (טעת/1). בשים לב לכך שאין לחובת הנאשם הרשעות בתחום האלימות, הרי השפעה של עבירות אלו על העונש בגדרי המתחם מתונה.

52. לחובת הנאשם 2 - 5 הרשעות קודמות בין השנים 2014-2024 בגין איומים, שיבוש מהלכי משפט, החזקת סמים, הפרת הוראה חוקית, היזק לרכוש במזיד, שוד מזוין, נהיגת רכב ללא רישיון, גניבה, קשירת קשר לביצוע פשע והצתה. כיום מרצה הנאשם עונש מאסר בן 76 ימים בגין הפקעת עבודות שירות שהוטלו עליו בגין הסתבכותו כאן (טענ/2). עברו הפלילי של הנאשם אינו מאפשר לגזור את עונשו בתחתית המתחם.

53. כמו כן לקחתי בחשבון את משך הזמן הארוך בו שוהים הנאשמים במעצר, בתנאים שאינם דומים לתנאי מעצר, השלכות מעצרם ומאסרם הצפוי על בני משפחותיהם. וזאת בשים לב לכך שהנאשם 1 מתמודד עם מחלת הסוכרת והנאשם 2 הוא אב לפעוט.

54. עוד בהקשר זה, אומר כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה שלפיה בהתבסס על עניין בן חיים יש לקבוע כי כל יום מאסר שקול לשלושה ימים בעבודות שירות. בקצרה, הניתוח המשפטי בעניין בן חיים עוסק בתחום התעבורה ועיקרו בסוגיית סמכות ערכאת הערעור לשנות את דרך ריצוי המאסר במסגרת ערעור, הוא אינו קובע יחס המרה. וגם בהנחה ובפרקטיקה נוהגים הצדדים לערוך המרה שכזו, הרי הדין אינו מכיר ביחס המרה שכזה. נזכיר כי עסקינן באותו סוג עונש ממש על אף השוני בדרך ריצוי המאסר (בהקשר זה ראוי להפנות להוראות סעיפים 51א' -יב' לחוק העונשין, רע"פ 9961/06 טבגה נ' מדינת ישראל (4.12.2016); רע"פ 642/147 יצקוב נ' מדינת ישראל (10.3.2014); רע"פ 8597/20 אשקר נ' מדינת ישראל (8.2.2022); רע"ב 8220/19 מדינת ישראל נ' הישאם (13.7.2020); רע"ב 10509/06 פרידמן נ' שירות בתי הסוהר (4.2.2007).

55. ואחרון. עמדת נפגעי העבירה. כידוע המחוקק והפסיקה העניקו משקל לזכויותיהם של נפגעי עבירה בשלבים שונים של ההליך ובמיוחד הודגשה זכותם להשמיע את קולם ולהביע את עמדתם. נפגעי העבירה הביעו עמדתם בקול רם ונחרץ. דבריהם הובאו מפי בא כוחם, נערך בין המשפחות הסכם סולחה, הם אינם חוששים מהנאשמים, ומבקשים כי בית המשפט יקל בעונשם. אמנם אינטרס הציבור ואינטרס נפגעי העבירה אינם חד הם, וסולחה אינה מהווה תחליף לדין הפלילי אך יש בשני אלו להוות נדבך נוסף בשיקולי בית המשפט ועליו לקבל משקל הולם.

תוצאה

56. באיזון בין הנסיבות העומדות לזכות הנאשמים לבין הנסיבות העומדות לחובתם, אני גוזרת עליהם את העונשים הבאים|:

נאשם 1:

א. 7 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע.

ד. קנס בסך ₪ 900 או 5 מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.7.2024 לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.

ה. פיצוי בסך ₪ 5,000 אשר ישולם לנפגעי העבירה ע"ת 1. הפיצוי הופקד בית המשפט.

נאשם 2:

א. 4 חודשי מאסר. המאסר ירצה בחופף ובמצטבר לעונש המאסר שמרצה הנאשם כיום, כך שסך תקופת המאסר תעמוד על 5 חודשים וזאת בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע.

ד. קנס בסך ₪ 900 או 5 מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.7.2024 לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.

ה. פיצויים בסך ₪ 5,000 אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 3). הפיצוי הופקד בקופת בית המשפט.

מוסבר לנאשמים כי ניתן לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות,

אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון *35592; במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים).

ניתן היום, כ"ט אייר תשפ"ד, 06 יוני 2024, במעמד הצדדים.